

Arrest

nr. 97 431 van 19 februari 2013
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 april 2012 het Rijk binnen en diende op 23 april 2012 een asielaanvraag in. Op 31 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Yoruba afkomst. U werd op 3 september 1975 geboren in Ayedun Ekiti in Ekiti state. U bent een christen. Uw vader was de koning van het dorp Ayedun Ekiti. U verklaart homoseksueel te zijn. In 1991 leerde u op het jongensinternaat T. A. beter kennen. Jullie trokken vaak samen op en hadden seks. U beseftte dat u homoseksueel bent. In datzelfde jaar werden jullie samen betrappt en van school gestuurd. Uw ouders waren boos en stuurden u eerst naar een privéschool en daarna naar een gemengde school. U bleef uw relatie met T. A. echter in het geheim verder zetten tot 2003, toen T. overleed. Tot 1999 bleef u bij uw ouders wonen. Vervolgens studeerde u tot 2005 aan de universiteit in Benin City. Daarna vervulde u uw legerdienst. In 2005 ontmoette u I. L. E. op een bijeenkomst voor homo's in Abuja. Jullie begonnen een relatie. Eind 2006 ging u terug bij uw ouders in Ayedun Ekiti wonen. Uw ouders wilden dat u met een vrouw trouwde. U weigerde, iets wat uw ouders niet konden accepteren. U werd gedwongen het huis te verlaten. U verhuisde naar Lagos. Daar woonde u enkele maanden samen met uw partner L.. Daarna ging u alleen wonen in Lagos. Op 16 april 2012 zat u samen met uw partner I. L. E. in de auto in Lagos. Jullie praatten en kusten. Plots werden jullie aangevallen door 3 mannen, waaronder een zekere K. die u kent. Ze zegden dat jullie homoseksuelen zijn en geboden jullie de deur te openen. Uw partner opende de deur. Vervolgens werden jullie geslagen en al snel kwam er een menigte opdagen die jullie ook begon te slaan. Uw partner bloedde en u deed alsof u flauw viel. U hoorde dat de politie werd gebeld. U vreesde gearresteerd te worden door de politie. Daarom vluchtte u weg. U hebt sindsdien niets meer gehoord van uw partner I. L. E.. Uw buurman A. zei dat de politie uw huis doorzocht had en een arrestatiebevel achtergelaten had. U keerde niet terug naar uw huis, maar dook onder bij een vriend F.. F. regelde uw vertrek uit Nigeria. Drie dagen later, op 19 april 2012 verliet u Nigeria per vliegtuig. De volgende dag kwam u in België aan. Op 23 april 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. In België begon u een relatie met D. G.. Hij is een Duitse man die u via een datingwebsite leerde kennen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw rijbewijs, foto's van verwondingen aan uw hoofd, een brief betreffende een jobaanwerving uit 2006, een convocatie van de politie, uw universiteitsdiploma, een certificaat dat u uw dienstplicht vervuld hebt, een registratie van uw bedrijf 'Supreme marketing company' en tenslotte informatie over de English-speaking gay group in Brussels.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, met name uw homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties met T. A. en I. L. E., niet aannemelijk maakt.

Om te beginnen kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de onvoorzichtigheid die u aan de dag legde betreffende uw openlijk uitkomen voor uw homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties.

Op 14 april 2012 werd u volgens uw verklaringen aangevallen terwijl u met uw partner aan het kussen was in de auto. Desgevraagd antwoordt u dat jullie elkaar vaak kusten in de auto en dat de auto in een straat stond waar veel voorbijgangers passeren. U stelt ook dat u en uw partner soms naar het strand gaan en daar 'romance' hebben (gehoor CGVS, p. 9,12). Gegeven het heersende homofobe klimaat in uw land van herkomst en het feit dat er gevangenisstraffen staan op homoseksuele daden (zie informatie toegevoegd aan het dossier) is het bijzonder opmerkelijk dat u zomaar uw partner zou kussen op het strand en in een auto in een drukke straat. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u regelmatig intiem zou zijn met uw partner aan het strand en in de auto op straat. Bijgevolg kan ook weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die ontstonden op 14 april 2012 toen u en uw partner aan het kussen waren in de auto.

Op de vraag wie wist dat u homo was, stelt u dat de hele gemeenschap in Ayedun Ekiti het wist sinds u in 1991 van school gestuurd werd vanwege uw relatie met T. A.. U stelt ook dat u het niet meer verbergt (gehoor CGVS, p. 14). Gegeven het feit dat u zelf verklaarde dat er een negatieve attitude ten opzichte van homoseksualiteit is in Nigeria, dat het een taboe is en dat het strafbaar is (gehoor CGVS, p.12), is het echter weinig waarschijnlijk dat u openlijk zou uitkomen voor uw geaardheid en dat iedereen in het dorp het zou weten.

In 2006 verhuisde u naar Lagos. Op de vraag of ook de mensen in uw buurt in Lagos wisten dat u homo was, antwoordt u het volgende: 'Een werknemer vroeg of ik homo was omdat hij me eens met mijn vriend gezien had. Ik zei, het zijn je zaken niet, maar als je het wil weten, ja ik ben een gay. Die man

wilde niet meer voor me werken en vertelde het rond dat ik gay ben, mensen wisten het en ik werd ermee geconfronteerd' (gehoor CGVS, p.15). Dat u zomaar aan een werknemer zou zeggen dat u homo bent, enkel omdat hij ernaar vroeg, is opmerkelijk, temeer daar u zelf eerder verklaarde dat u en uw partner het in Lagos in het geheim deden (gehoor CGVS, p.15). Dat u zomaar aan een werknemer zou zeggen dat u homo bent, lijkt bijzonder risicovol, gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Uw verklaringen komen dan ook niet doorleefd en niet geloofwaardig over.

U verklaart verder dat F. een goede vriend van u is, dat hij ook homo is en dat hij u hielp Nigeria te verlaten. Op de vraag hoe u te weten kwam dat hij homo is, antwoordde u het volgende: Hij vroeg wat ik wist over gay, enzovoort. Hij praatte er altijd over. Ik zei: waarom praat je altijd daarover, ben je gay misschien? Hij zei neen, maar dat hij er meer over wil weten. Ik zei dat gay ook mensen zijn. De volgende keer dat we elkaar zagen zei hij dat hij gay is. Ik was geshokeerd, ik vroeg: ben je serieus? Hij zei ja, ik heb vrienden, we hebben orale seks, we kussen. Ik vroeg hoe zijn ouders ermee omgingen. Hij zei dat ze het niet wisten. Later vertelde ik hem, weet je nog met je vragen over gay, nu ik weet dat jij er ook één bent: ik ben er ook één. Ik dacht dat hij me in de val wilde lokken, maar toen hij het bekend had, zei ik later dat ik het ook was, maar niet op dezelfde dag (gehoor CGVS, p.10,11). Gegeven het heersende homofobe klimaat in uw land van herkomst lijkt het echter erg onvoorzichtig dat uw vriend zonder veel omhaal zou uitkomen voor zijn geaardheid. Uw verklaringen hierover komen dan ook weinig waarschijnlijk over.

Daarnaast kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de beleving van uw homoseksuele geaardheid. Op de vraag wat u voelde op het moment dat u zeker was dat u homo bent, antwoordde u dat het normaal was, dat u geen andere ervaring had en dat het pas toen uw ouders er een zo'n probleem van maakten was dat u merkte dat het een taboe was, maar dat u het ervoor normaal vond (gehoor CGVS, p.13,14). Gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder merkwaardig dat u zich niet meer vragen zou gesteld hebben omtrent uw ontdekte homoseksualiteit, ook al was u op dat moment nog maar 16 jaar oud. Dat u de ontdekking van uw homoseksuele voorkeur louter normaal vond en dat dit niet gepaard ging met schuldgevoelens of schaamtegevoelens omwille van het feit dat uw homoseksuele gevoelens sociaal volstrekt niet aanvaard waren komt weinig waarschijnlijk over, temeer daar u zelf vertelde dat al uw leeftijdsgenoten over meisjes praatten, maar u merkte dat u geen aandacht had voor meisjes (gehoor CGVS, p.5). Dat u uw ontdekte homoseksuele voorkeur in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over.

Voorts moet een opmerking worden gemaakt bij uw beweerde homoseksuele relatie met I. L. E.. Alhoewel u verklaart dat u van 2005 tot 2012 een relatie had met L. en jullie elkaar bijna elke dag zagen (gehoor CGV S, p. 4,15) slaagt u er niet in de naam van één van zijn neven te noemen (gehoor CGVS, p.16). Nochtans verklaarde u dat L. geen broers en zussen heeft, maar wel veel neven heeft (gehoor CGVS, p.16). Het feit dat u geen enkele van de vele neven van L. bij naam weet te noemen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met I. L. E..

Ook uw kennis over de wetgeving betreffende homoseksualiteit in Nigeria is beperkt. U verklaart dat homoseksuele daden sinds vorig jaar verboden zijn door de wet. Op de vraag waarom u openlijk uw homoseksuele partner liefhad op het strand, antwoordt u dat het toen nog niet verboden was (gehoor CGVS, p.12,17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat homoseksualiteit, hoewel in de wet niet bij naam genoemd, in Nigeria strafbaar is sinds 1990. 'Tegennatuurlijke vleselijke gemeenschap' wordt volgens art. 214 van de Criminal Code bestraft met veertien jaar gevangenisstraf. Een poging hiertoe wordt bestraft met zeven jaar gevangenisstraf. Voor onzedelijke onvrijwillige handelingen met een jongen beneden de 14 jaar wordt eveneens een straf van zeven jaar opgelegd. Voor andere seksuele handelingen tussen mensen van gelijk geslacht gelden lichtere straffen. Het feit dat u niet wist dat homoseksualiteit sinds 1990 strafbaar is in uw land van herkomst en zelfs stelde dat u uw homoseksuele partner openlijk liefhad op het strand omdat dit nog niet verboden was (gehoor CGVS, p.12,17), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties met T. A. en I. L. E.. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relatie met I. L. E..

Gezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw rijbewijs geeft informatie over uw identiteit en nationaliteit, wat hier niet meteen betwist wordt. Uw universiteitsdiploma, het certificaat dat u uw dienstplicht vervuld hebt, de brief betreffende een jobaanwerving uit 2006 en de registratie van uw bedrijf 'Supreme marketing company' geven informatie over uw opleidingen en uw professionele activiteiten, wat hier niet meteen betwist wordt.

Uit de foto's van verwondingen aan het hoofd valt niet af te leiden dat deze verwondingen u betreffen. Daarnaast valt uit deze foto's evenmin af te leiden in welke omstandigheden deze verwondingen opgelopen werden. De informatie over de English-speaking gay group in Brussels bevat louter algemene informatie over deze organisatie, die ook terug te vinden is op de website van deze organisatie en geeft geen informatie over het feit dat u effectief zou deelgenomen hebben aan de activiteiten van deze organisatie. Zelfs al zou dit het geval zijn, doet uw loutere deelname aan activiteiten van een belangenorganisatie voor homoseksuelen in Brussel geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen. Wat de convocatie van de politie betreft kan worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat u in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten [i.c. uw betrapping in de auto terwijl u uw vriend kust] op het politiekantoor zou zijn uitgenodigd. Verder werd de naam van de 'officer in charge' niet op deze convocatie ingevuld, maar werd op de plaats waar diens naam moest staan 'police station' ingevuld. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (en die toegevoegd is aan het dossier) blijkt bovendien dat in Nigeria valse documenten op eenvoudig verzoek en mits betaling vlot verkregen kunnen worden. De authenticiteit van de neergelegde convocatie kan dan ook ernstig in twijfel getrokken worden. Verder bevat de neergelegde convocatie geen informatie betreffende de reden van uw oproeping. Bovendien moeten documenten, om enige waarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 Conventie van Genève (geen toekenning van de vluchtelingenstatus), in een tweede middel de schending van artikel 48/4 vreemdelingenwet (geen toekenning van subsidiaire bescherming), in een derde middel de schending van artikel 3 EVRM (foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst) en in een vierde middel de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt

verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het beroep vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn homoseksuele geaardheid en relaties en de hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.1.1. Verzoeker voert aan dat hij soms inderdaad naar het strand ging met zijn vriend om te ontspannen en van de zon en de zee te genieten, maar hij werd publiekelijk nooit intiem met zijn vriend. Zo hield hij nooit in het openbaar zijn hand vast en kuste hij zijn partner nooit publiekelijk op het strand. Verzoeker stelt verder dat hij wel degelijk in een auto aan het kussen was, maar dat deze auto vlak voor zijn appartementsgebouw stond. Verzoeker was samen met zijn vriend naar muziek aan het luisteren, aan het babbelen en plezier aan het maken. Hierbij kuste verzoeker zijn vriend sporadisch doch onopvallend, en zeker niet op een manier die de aandacht zou trekken van voorbijgangers. De bewering dat verzoeker openlijk aan het kussen was in een drukke straat en zich publiekelijk als homo uitgaf, mist dus elke feitelijke grondslag. Verzoeker verklaart verder dat de hele gemeenschap wist dat hij homoseksueel was, vermits hij indertijd van school werd gestuurd vanwege zijn relatie met T. A. De plaatselijke pastoor werd ingelicht en gedurende enige dagen werd verzoeker in de kerk opgesloten, diende hij te vasten en mocht hij enkel water drinken. Aan de dorpsgemeenschap werd toen gevraagd

om te bidden voor het zielenheil van verzoeker en om de duivels uit zijn lichaam te helpen drijven. Verzoeker zelf heeft echter nooit openlijk aan zijn omgeving verteld dat hij homo was en maakte tevens nooit aanstalten om dit rond te bazuinen, vermits hij weet dat mensen in Nigeria een negatieve houding hebben tegenover homoseksualiteit, dat het een taboe is en strafbaar is. Toen verzoeker door een werknemer werd gevraagd of hij homoseksueel is, heeft hij dit enkel verteld aan deze werknemer in de veronderstelling dat deze toch reeds op de hoogte was gesteld door een van de dorpelingen. In dit opzicht is het helemaal niet verwonderlijk dat zijn goede vriend F. hem vertelde dat hij homo was. Ondanks de schroom die er bestaat omtrent homoseksualiteit, dient er altijd een persoon toe te geven dat hij homoseksueel is opdat de andere ook zou instemmen. Omdat F. veel over homoseksualiteit sprak, had verzoeker het vermoeden dat F. inderdaad homo was en gaf verzoeker dit ook aan hem toe. Dit kan bijgevolg helemaal niet worden gekwalificeerd als "onvoorzichtig" gedrag, zoals het CGVS schijnt te willen voorhouden. Verzoeker ontdekte op de leeftijd van 16 jaar dat hij homoseksueel was en op seksueel vlak enkel geïnteresseerd was in andere jongens. Het CGVS gaat verder voorbij aan de vaststelling dat niet alle jongens over seks spreken en over andere meisjes, en dat dit geenszins als problematisch wordt aanzien door anderen.

3.1.2. Verzoeker wijzigt in het verzoekschrift zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS. Immers daar verklaarde hij dat op 16 april 2012 *"we waren op ons gemak, raakten elkaar aan, kusten, duwden de autozetel naar achter en autoruiten waren dicht"* (gehoor p. 9) zodat niet kan volgehouden worden dat hun gedrag onopvallend was, noch dat hij publiekelijk niet intiem was. Dit geldt evenzeer daar waar hij over zijn strandervaringen vertelde *"We liggen op het zand en hebben romance, het is onderdeel van mij, ik ben er trots op, ook al ondervind ik er veel problemen door"* en geconfronteerd met het feit dat het strand een publieke plaats is, *"Ja, maar daar kan ik mezelf gelukkig maken"* (gehoor p. 12). Verzoeker is verder tegenstrijdig waar hij stelt dat hij nooit aan zijn omgeving openlijk verteld heeft dat hij homo was, terwijl hij voordien wel verklaarde dat zijn relatie met T. openlijk was sinds 1991 (gehoor p. 4) en dat *"Ik verberg het ook niet meer, je moet je leven kunnen leven zoals je wil. Is pas sinds vorig jaar verboden, ik werd al vaak aangevallen"* (gehoor p. 14). Verzoekers uitleg verklaart evenmin waarom hij initieel wantrouwig was om te vertellen aan zijn vriend F. dat hij homoseksueel was (gehoor p. 11), terwijl hij dit wel quasi onmiddellijk aan een gewone collega, met wie hij geen enkele band had, vertelde (gehoor p. 15), zelfs indien hij vermoedde – doch niet zeker wist – dat deze dit reeds wist. Daar waar verzoeker meent dat het niet als problematisch aanzien wordt door anderen dat niet alle jongens over seks praten met meisjes, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal het terecht merkwaardig vond dat verzoeker zich hier zelf geen vragen over heeft gesteld. Derhalve stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen alsnog probeert te wijzigen om tegemoet te komen aan de in de bestreden beslissing vastgestelde motieven, wat er enkel kan op wijzen dat verzoeker nu pas inziet dat zijn verklaringen realiteit missen. Verzoekers publiekelijke en onvoorzichtige beleving van zijn homoseksualiteit komen allesbehalve doorleefd voor, te meer gezien de bijzonder zware maatschappelijke en gerechtelijke gevolgen in Nigeria.

3.1.3. De waarachtigheid van verzoekers verklaringen wordt verder ondermijnd doordat verzoeker zijn partner L. niet kan toelichten. Daargelaten dat verzoeker de naam van de neven van I. L. E. niet kende, is niet aannemelijk dat verzoeker, die sinds 1991 homoseksuele relaties heeft, verschillende keren uitdrukkelijk verklaarde dat homoseksualiteit pas sinds vorig jaar [2011] wist dat homoseksualiteit verboden is (gehoor p. 12, p. 14, p. 17), terwijl uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie blijkt dat dit al sinds 1990 het geval is. Daar waar verzoeker nog stelt dat hij nooit openlijk de liefde bedreef op een publiek strand, vermits dit wordt bestraft, druist dit opnieuw lijnrecht in tegen zijn eerdere verklaringen *"Waarom dan op straat in auto en op strand kussen?" "Op het strand, was nog niet verboden, we werden enkel gediscrimineerd door de mensen"* (gehoor p. 12). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij bekend is met homoseksuelen in zijn land. Immers is niet redelijk dat het strafbaar karakter van homoseksualiteit gedurende twintig jaar aan hem en zijn beweerde homoseksuele vrienden kon voorbijgaan, noch aan zijn directe omgeving. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij gestraft werd op school en de kerk was tussengekomen en dat zijn ouders tegen hem waren. Dat verzoeker verder verschillende details over I. L. E. kon geven, betekent nog niet dat hun homoseksuele relatie ook geloofwaardig is. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

3.2. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de

Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.2.1. Indien het feit dat documenten worden voorgelegd uit een land met vele valse documenten in omloop, inderdaad niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten eveneens vals zijn, kan echter niet vastgesteld worden dat geen echtheidsonderzoek werd uitgevoerd, gezien de commissaris-generaal terecht vaststelde dat er belangrijke vormelijke gebreken in het voorgelegde Engelstalige "*Invitation to the police*" aanwezig zijn. Overigens doet de intonatie van deze 'uitnodiging' bijzonder vreemd aan ("*It is just a fact finding invitation and your very co-operations will be appreciated*" "*Looking forward to seeing you*") en kan hieruit geenszins worden afgeleid dat verzoeker verdacht zou worden van een illegale handeling, laat staan hiervoor gearresteerd zou worden. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Aangaande het gebrek aan reisdocumenten, stelt de Raad vast dat dit maar één van de zovele motieven is geweest bij de weigering van zijn asielstatuut, wat echter wel degelijk belangrijk is bij de beoordeling van het asielrelaas gezien de reisweg en –documenten tevens indicatoren voor de waarachtigheid van het asielrelaas kunnen zijn.

3.3. Verzoekers homoseksuele geaardheid komt verzonnen voor, minstens kan niet worden aangenomen dat verzoeker bekend was met de homowereld in zijn land en gevolgen van homoseksualiteit in Nigeria. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Nigeria trieste realiteit zijn, en dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Nigeria is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van *Amnesty International* waar de actuele situatie in Nigeria gedetailleerd wordt beschreven. Hieruit blijkt dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Nigeria er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen

aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Nigeria. Hierdoor wordt artikel 3 EVRM geschonden.

4.1.1. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

4.1.2. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is en zijn homoprofiel niet kan overtuigen, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.1.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien de situatie in Nigeria, zoals aangebracht in de in het verzoekschrift opgenomen informatie, inzake sommige mensenrechten eerder problematisch is, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

4.2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker vraagt tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK